

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dormi Secvre: Vel Cynosvra Professorvm Ac Stvdiosorvm Eloquentiæ,

in qua Centvm Et Viginti Themata Oratoria. Non Solvm Stvdiosis, Sed &
Professoribus eloquentiæ, ac pietatis veræ amantibus utilissima &
pernecessaria explicantur ; Cum Indice rerum atq[ue] verborum locupleti

Tympe, Matthäus

Coloniæ Agrippinæ, 1650

LIV. Parænesis ad laudem Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38994

bita humilitate, simplicitate, & sinceritate Deo semper etiam in adversis gratias agant, imò certa tempora quotidie sibi describant, quib⁹ Deo gratias agere consueſcant, cùm nulla hora sit, nullum momentum, quo non beneficio Dei utamur.

LIV. PARÆNESIS AD LAVDATIONEM, seu laudem Dei.

EXORDIUM, iis de rebus apud ingenuos Adolescentes crebrius tractandum est, quæ ad hujus vitæ curriculum feliciter decurrendum conducunt, quæq; non mediocriter nobis in ea lucta servire possunt, quam cum infensissimis hostibus nostræ salutis nullo non tempore gerimus.

PROPOSITIO: Inter illa cùm non in postremis sit collocanda laudatio divina, te Auditores ad eam invitaturum.

CONFIRMAT. I. LOCUS, ab excellentia & dignitate divina laudationis, quæ inde patet PRIMÒ, quod sit primarius actus virtutis Religionis, quæ principatum obtinet inter omnes virtutes morales, eò quod propinquius, quàm aliæ, respiciat Deum. Nam Deum laudare est, ut ait S. Chrysoſt. amplissimas Dei virtutes enarrare & deprecare, ut illius bonitas majestasq; mortalibus innotescat, utque ab omnibus divinus ipsi cultus deferatur: ideoque quotidie in Oratione Dominica dicimus: Sanctificetur nomen tuum. Quantumcunque enim ab homine Angelove instituatur laudatio, longè impar & inferior est excellentia & majestate Dei, teste Syr. cap. 43. v. 31. SECUNDÒ, Quia Spiritus Sanct. hunc laudationis cultum non obscure præfuit omnibus Veteris Testamenti Sacrificiis, Psalm. 49. v. 9. Psalm. 115. v. 17. Psalm. 68. v. 31. TERTIÒ, quia propria Angelorum, omniumque Beatorum, in omnem æternitatem Deum collaudantium: quos spiritu plenus Rex David Psalm. 148. hortatur ad

ad laudandum Deum, ut quod agunt, agere pergant. S. Aug. putat Angelis præceptum, ut Deum continenter laudent: quia cum David dixisset: *Laudate eum omnes Angeli eius*, subdit: *præceptum posuit, & non præteribit.*

*Pf. 20. 65. 12.
116.
Psal. 144.*

II. à necessitate laudandi & extollendi divini Nominis, quam satis ostendunt crebræ Divinæ Scripturæ formulæ præceptis expressæ, maximè in Psalmis. *Amplifica hoc à Minori*: In Scriptura tum à Psalte Regio, tum à Babiloniis pueris, tum ab aliis, etiam rationis & sensus expertes creaturæ provocantur ad laudandum Deum: (non quod ipsæ vel corde, vel lingua, vel factis vel vita sancta Deum benedicant & glorificent; sed quòd sua pulchritudine, ordine & numero testentur Conditoris sui potentiam & majestatem, ac ita ad agnoscendum verum Deum colendumque inflamment.) multo ergo magis homo ad laudes illas adstringitur.

Turpe enim fuerit, inquit S. Chrysoft. ut homo, qui est compos rationis, & omnibus, quæ videntur, præstantior, sit creatura in laudibus inferior: non solum autem turpe, verum etiam absurdum. Quomodo autem non absurdum, siquidem ipsa quotidie atq; ad eò singulis horis emittit Domino glorificationem. Cæli enim inquit, enarrant gloriam Dei, &c.

In Ps. 120.

Pf. 18. v. 1.

Ad hæc eadem Scriptura docet nos, ob præterita, præsentia, & futura Dei beneficia, omnia debere Deo. Cum Regius Psaltes Psal. 148. hortatus esset & Angelos & homines, & cælos ad laudandum Deum, causam subjicit: *quia ipse dixit & facta sunt, &c.* cum Psalm. 135. omnia ferè beneficia collata Veris Testamenti Patribus recensentur, vicies sexies repetit: *Quoniam in æternum misericordia ejus.* Hic licebit excurrere in enumerationem & commendationem præcipuorum Dei beneficiorum, quæ si quis singula, ut inquit S. Chrysoft. enumeret

Apo. 4. v. 10

*Vide Duce
peccatorum*

P. Lud. Græ

In Psal. 144.

Psal. 15. v. 20

incidet

*Pf. 144. v. 1. incidet in ineffabile beneficiorum pelagus, videbitq;
Pf. 34. v. 28. quot nominibus sit Deo obnoxius.*

III. ab utilitate laudum divinarum, quam id attestatur, quòd Deus non exigit à nobis laudes ullas, nisi ob commodum nostrum: ipse enim, ut loquitur David, bonorum nostrorum non eget.

In PERORATIONE monebis Auditores, ut amore Dei inflammari, perpetuò laudent Deum cum Davide, qui dixit: *Benedicam Domino in omni tempore, semper laus ejus in ore meo, ut laudent eum in omnibus prosperis & adversis, beneficiis & pœnis, & ut, cum non possunt Deum laudare verbis & factis, vitaque sancta, laudare saltem voluntate & corde contentur.*

LV. ENCOMIUM HUMILITATIS.

EXORDIUM ducatur ab illustri hac sententia S. Augustini; Sicut, ait, Rhetor ille nobilissimus, cum interrogatus esset, quid ei primum videretur in Eloquentia præceptis observari oportere, pronuntiationem dicitur respondisse: cum quæreretur quid secundo, eandem pronuntiationem, quid tertio nihil aliud quam pronuntiationem dixisse: sic si interrogares, & quoties interrogares de præceptis Christiana Religionis nihil aliud respondere, nisi humilitatem liberet, et si forte aliam dicere necessitas cogeret.

PROPOSITIO: Te igitur Auditoribus in memoriam revocaturum, quanta sit virtus humilitatis, idq; eo libentius, quòd non dubites eos huius virtutis esse alumnos & cultores.

Matt. 5. v. 3. Ca. 11. v. 29. Hier. epi. 29. & 14. I. CONFIRM. LOCUS, sit præstantia & dignitas huius virtutis, quam inde cognoscimus, quòd Christus cœlestem suam doctrinã in monte discipulis tradidit, ab ea exorsus sit, & quòd illius solius & mansuetudinis professus sit se esse doctorem. Hinc enim veteres Patres humilitatem faciunt propriam & primam Christianorum virtutem.

II. eius-